

ruské, na což právě rejstříkový soud upozorňuje s hlediska § 5 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk § 16 nesp. říz.

Čís. 9379.

Nebylo-li usnesení předsedy senátu, jímž věc byla prohlášena za prázdniinovou, doručeno (v nesporném řízení) účastníkům, nešlo o zmatek, pak-li účastník podal rekurs již před vydáním usnesení předsedy senátu.

Byl-li nepominutelný dědic obdařen v poslední vůli jen odkazem a přihlásil-li se, popřev platnost závěti, k dědictví ze zákona výminečně, nevzdal se tím ještě, byv poukázán podle § 126 nesp. říz. na pořad práva, nároku na povinný díl a neztratil tím ani vlastnost nepominutelného dědice a jest i nadále oprávněn domáhati se oddělení jmění podle § 812 obč. zák. Dědic jest oprávněn odvrátiti oddělení jmění zajištěním navrhovatele. Povolené oddělení jmění jest zrušiti, byl-li věřitel uspokojen nebo zajištěn.

Doplňěk k rekursu jest (v nesporném řízení) nepřipustný.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R I 751, 752/29.)

P o z ů s t a l o s t n í s o u d 1. poukázal přihlášeného dědice ze zákona Oskara P-a, by do 4 neděl podal žalobu na dědičku ze závěti Žofii P-ovou o neplatnost závěti ze dne 16. srpna 1919, jinak že bude pozůstalost projednána bez ohledu na jeho dědičskou přihlášku ze zákona na základě závěti, bude-li žaloba v čas podána a soudu to prokázáno, že se sečká s projednáním pozůstalosti do právoplatného rozhodnutí sporu; 2. povolil k návrhu Oskara P-a jako odkazovníka a nepominutelného dědice po výslechu dědičky ze závěti Žofie P-ové oddělení tuzemského jmění pozůstalostního (dědictví) od jmění dědičky Žofie P-ové podle § 812 obč. zák. D ů v o d y: ad 1. Vdova Žofie P-ová přihlásila se za dědičku ze závěti výminečně a byla tato přihláška přijata na soud dne 26. února 1929. K vyzvání oznámila podáním ze dne 14. června 1929 výslovně, že se přihlásila ze závěti ze dne 16. srpna 1919. Oskar P. přihlásil se za dědice ze zákona výminečně a byla i tato přihláška přijata na soud dne 23. dubna 1929 (§ 122 nesp. říz.). Oskar P. oznámil k vyzvání, že uznává pravost posledního pořízení ze dne 16. srpna 1919. Jest tedy pořízení to co do pravosti nepopřeno a bylo proto ve smyslu § 126 nesp. říz. poukázati Oskara P-a jako dědice přihlášeného ze zákona, by vystoupil jako žalobce proti dědičce ze závěti v náležitě firmě zřízené a co do pravosti nepopřené. ad 2. Podle § 812 obč. zák. jest povoliti oddělení dědictví od dědicova jmění, obává-li se věřitel pozůstalosti, odkazovník nebo nepominutelný dědic nebezpečí pro svůj nárok ze smísení pozůstalosti se jměním dědicovým. Jest nepochybně, i když se nepřihlíží k tomu, zda jest Oskar P. dědicem či spoludědicem, o čemž

bude třeba provést spor — že jest dědicem nepominutelným jako syn zůstavitelův a také odkazovníkem, jak podle pořízení ze dne 16. srpna 1919, tak podle pořízení pozdějších, ať jsou jakékoli povahy. Jest tedy k žádosti za oddělení oprávněn. Není třeba, by osvědčil nebezpečí, stačí, že tvrdil a motivoval své obavy a stačí možnost ohrožení, kterou motivoval v podání ze dne 14. června 1929. Tím jest návrh na oddělení ve smyslu zákona dostatečně odůvodněn. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil a odmítl doplněk k rekursu jako nepřijatelný, ježto o rekursu bylo již rozhodnuto dne 1. srpna 1929, pročež doplněk ke stížnosti došlý 4. srpna 1929 jest bezpředmětný, nehledíc ani k tomu, že jest také nepřijatelný, poněvadž civilní řád soudní nezná doplňků k rekursu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu ani rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti nelze s hlediska § 16 nesp. říz., podle něhož jest ji posuzovati, přiznati oprávnění pro nedostatek předpokladů tohoto ustanovení zákona. Stěžovatelé vytýkají jako zmatečnost řízení, že bylo o jejich stížnosti rozhodnuto před uplynutím rekursní lhůty, ač nešlo vůbec o věc prázdninovou podle zákona (§ 224 první odstavec c. ř. s. v doslovu zákona čís. 23/1928 sb. z. a n.), a o tom, že byla věc prohlášena přednostou soudu neb předsedou senátu za prázdninovou (§ 224 druhý odstavec c. ř. s.), nebyli ani vyrozuměni. Podle stavu spisů mají stěžovatelé pravdu potud, že nebyli vyrozuměni o tom, že byla věc, o niž jde, prohlášena opatřením předsedy senátu ze dne 16. července 1929 za věc prázdninovou. Nebylo-li však usnesení předsedy senátu doručeno stěžovatelům, ač se tak mělo státi, nebyl tím přivoděn žádný ze zmatečných důvodů § 477 čís. 1 až 6 a 9 c. ř. s., které jedině zaviňují zmatečnost nesporného řízení podle § 16 nesp. říz. (rozh. čís. 7228 sb. n. s.). Neboť opomenutým doručením nebyla odňata stěžovatelům nezákonným způsobem možnost projednávat na soudu (§ 477 čís. 4 c. ř. s.) a jen o takovou zmatečnost by mohlo jíti, ani podali již před vydáním usnesení předsedy senátu stížnost do usnesení prvního soudu a vyčerpali tak právo stížnosti, jim podle § 9 nesp. říz. příslušející a zákon nezná dodatek ke stížnosti. Vzhledem k tomu nesejde ani na tom, kdy rekursní soud rozhodl o stížnosti stěžovatelů. Není-li tu vytýkané zmatečnosti, pozbývá významu i výtka zřejmého rozporu se spisy a se zákonem, pokud ji stěžovatelé zakládají na skutečnostech, jimiž odůvodňovali uplatňovanou zmatečnost.

Pokud jde o další výtky, uplatňované dovolací stížností jako zřejmý rozpor se spisy a se zákonem, jest k nim říci tolik: Není ovšem správným názor rekursního soudu, že se stěžovatelé ani nepokusili popíratí oprávnění Oskara P-a k návrhu podle § 812 obč. zák. Oprávnění to popřeli stěžovatelé výslovně už ve vyjádření a návrhu Oskara P-a. Mylný jest však názor stěžovatelů, že Oskaru P-ovi nepřísluší právo podle § 812

obč. zák., poněvadž se přihlásil k pozůstalosti jako dědic ze zákona výminečně. Byl-li Oskar P., syn zůstavitelův, obdařen, jak není sporno, v poslední vůli zůstavitelově, o níž opřela dědička Žofie P-ová svou přihlášku, jen odkazem a přihlásil se, popřev platnost závěti k dědictví ze zákona výminečně, nevzdal se tím ještě, byv poukázán podle § 126 nesp. říz. na pořad práva, nároku na povinný díl a neztratil tím vlastnost nepominutelného dědice. Nárok ten podle zákona (§ 764 obč. zák.) mu příslušející zůstal mu přes to a opravňoval ho k žádosti podle § 812 obč. zák. (rozh. víd. nejvyššího soudu Gl. U. čís. 14995 a Krasnopolski str. 293 pozn. 9). Oskaru P-ovi přísluší tudíž právo žádati oddělení pozůstalosti od jmění dědicova i z toho důvodu, že jest odkazovníkem, i z toho, že jest nepominutelným dědicem. Nelze ovšem souhlasiti s názorem rekursního soudu, že dědic nemůže oddělení odvrátiti ani poskytnutím, tím méně nabídnutím jistoty, poněvadž prý ustanovení § 812 obč. zák. nemá na zřeteli poskytnutí jistoty. Názor je mylný. Judikatura (rozhodnutí vídeňského nejvyššího soudu G. U. n. ř. čís. 61, 65 a 5064) i literatura (Krainz-Ehrenzweig: Erbrecht str. 497, Stubenrauch str. 994 pozn. 2 a str. 995, Rintelen str. 74) hájí stanovisko, jež sdílí i nejvyšší soud, že má dědic právo odvrátiti oddělení zajištěním navrhovatele a že jest zrušiti povolené oddělení, byl-li věřitel uspokojen nebo zajištěn, neboť odpadl pak důvod, pro který bylo oddělení povoleno, a bylo tím dosaženo jeho účelu. Leč nejvyššímu soudu nelze se tu zabývatí otázkou, zda zajištění takové nastalo, ani stěžovatelé neučinili příslušný návrh u prvního soudu, ač byli o žádosti Oskara P-a slyšeni, takže první soud ani nemohl zaujati stanovisko k této otázce. Stěžovatelé přišli teprve ve stížnosti s návrhem, že jsou ochotni složití jistotu na soudě k odvrácení oddělení. O návrhu tom, jako samostatném návrhu stěžovatelů, bude zavésti, jak to ostatně první soud již také učinil, šetření a zvláště o něm rozhodnouti, ježto nejde tu jen o nové okolnosti podle § 10 nesp. říz. k odůvodnění návrhu Oskara P-a, o němž bylo v první stolici již rozhodnuto. Jinak neshledal nejvyšší soud, že rozhodnutí rekursního soudu trpí s hlediska § 16 nesp. říz. zřejmým rozporem se spisy nebo se zákonem. Dovolací stížnosti bylo tudíž oprávněně odepříti.

Rekurs stěžovatelů do odmítacího usnesení není rovněž odůvodněn, a stačí k jeho vyvrácení poukázati na vývody napadeného usnesení, shodující se v podstatě se zásadami vyslovenými již v důvodech, jimiž byla vyřízena dovolací stížnost ve směru uplatňované zmatečnosti.

Čís. 9380.

Pod pojem věna nespadá výbava, totiž to, čeho se dostane manželce při sňatku pro její vlastní potřebu nebo pro první zařízení domácnosti. Nelze přihlédnouti k tomu, co matka nebo někdo jiný vydal na náklady svatby.

Povinnost zříditi dceři věno stihá oba rodiče v pořadí, jak jsou povinni vyživovati a zaopatřovati děti.